

SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. F. RIDDERSTAD.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Så hade det af en liten strid blifvit en stor, af intet blifvit en lifsvagn. Paran och lyktan likna hvarandra därtill, att, blott de komma i farten, skapas de alltid.

En bekant röst nådde honom under allt detta. Det var Rikissas. Hon sjöng, men denna gång utan alla grannlitter, snarare med vemodig, klagande röst:

"Stolt vandrar du uppåt gatan — se opp!"

Men folket lyssnade icke mer till hennes stämman; slagsmålets och ordens demoner hade gripit det.

— Stå på er, gossar! ropade en grof röst. Skall den där ensamme besten få rappa upp oss allesammans — stopp maskin!

— Framåt, framåt, skrek en annan. Vi ska lära honom, vi, att klappa luft-fisk! Mor min är luftskibbloterka, ska jag säga er, och jag kan konsten, jag!

— Hej, gisslade en tredje, om också hin häre bor i hans arm, så vet jag, att man kan piska den ur skålen. Pålötja är det bästa medicament i världen för sådana herrar!

Men genom bullret trängde åter Rikissas mellanfolkiska sång:

"Här häre luras i hörnet!"

Slagen haglade som skurar; på ingendera sidan syntes man hafva någon lust att sluta. Då pöbelmassor råkade i raseri, stanna de icke förrän de trampat på ett lik. Det är som endast äsynen af döden kunde hejda en af lidelsens bortförd hop.

Ankarsparre hade erhållit flera svåra slag; men, oaktadt han ännu förde sin stör med en stark arms överflägsenhet, kände han, att han började mätas, och han såg sig spejande omkring, om han icke skulle få något klokt sått kunna lämna fältet — men det var omöjligt; vägen var stängd af knyttnävar på alla sidor. Icke desto mindre sökte han draga sig steg för steg tillbaka längs den långa, höga och gråa stummen på vestra sidan af trädgården. Striden fortfor emellertid med oförminskad styrka.

— En patrull kommer! ropade en röst i hopen.

— Han skall arresteras! skrek en annan.

— Han har öfverfallit oss, han har slagit oss, han har misshandlat oss! väsnades man på alla sidor.

— Han har bestulit oss! skrålade en fjärde och femte.

— Ja, det har han, ja, ja! instämde hela hopen.

Med snabba, hastiga steg hörde man en patrull vandringskynda till stället. Slamret af gevärren klirrade allt närmare och närmare.

Detta rasslande läte var behagligt för Ankarsparre. Han hoppades att ordningen skulle återföras och han befriats ur sin obehagliga ställning.

Rikissas sång tonade nu också lyft i hans öra. Den ljöd nära nog som en kärleks luftiga dröm.

"Frisk gungar rosen på stängelens topp!"

— Vill ni inte hålla er i styr, kanaler dundrade öfver skriflet en grof stämman. Vi ska med kolvarna lära er att ta reson, vi! Det var patrullanföraren, som talade.

Men i stället för att få fogligt tillvaga och söka återföra ordningens störta soldaterna in ibland folket, ännu vilkare än det. Allt som de gingo fram, haglade kolfslag. Det var en hel störskur af slag.

Kratseh, ljudet och, träffad af en gevärspipa, sprang Ankarsparre på tvärt utaf.

Han hade stridit i det längsta och kände sin hand redan förlamad af trötthet. Nu föll påken därifrån. En kallsvett perlade från hans panna, och en osäker fruktan började intaga honom. Ögonblicket var äfven för honom ganska hotande och fassansfullt. Om han haft att kämpa mot en, två, tre, ja tio, skulle han kunnat ordna sitt anfall, tänka sig en plan för sitt handlingsätt, men med en vild, uppretad hel pöbel, omöjligt, det var att strida en blind strid, hvarvid förstånd och ödmärdhet förgäves anlades; och snart såg han icke någon annan möjlighet än att digna ned på platsen. Ännu afhöjde han huggen med armarna; men ett våldsam kolfslag träffade muskelbyggnaden till under axelblad, och en våldsam skrik höll honom till sidan. Visserligen drog han sig tillbaka några steg; men snart började

det flyga i luften liksom små vita stjärnor för hans blickar, hans krafter voro uttömda, och då den sista flygande stjärnigastan sloknade, var det fullkomligt mörkt omkring honom. Ögonen slöto sig, och färdig att digna ned, fann han sig åter träffad af ett tungt slag, och han föll. Föremålen svartnade omkring honom. Han förmådde icke längre urskilja någonting. Utan att vara försänt i fullkomlig dväla, kände han sig domad och urståndssatt att tänka eller handla; en tyngd lade sig på hans bröst, och han erfor en tilltagande förfärlig tryckning därpå. Det föreföll honom, som om någon hade böjt sitt knä öfver honom. Fläkten af en varm andedräkt för också som en het vind öfver hans ansikte.

— Baron Ankarsparre! ropade en röst i hans öra.

Han upplög med svårighet sina ögon. Han trodde sig i mörkert igenkänna Konrads anletsdrag; — men hvem var det som höll sitt knä så stadigt tryckt på hans bröst? Han gjorde en rörelse med sin hand, för att skjuta bort tyngden, men armen ville icke tjänsigöra längre.

— Hjälp mig, Konrad! hviskade han ängst, då han såg honom.

Och i detsamma kände han något spetsigt rispa öfver bröstet, kände det rinnande blodets värma.

Han drog ännu med svårighet efter andedräkten. Var det hans sista?

"Närmaste grannen är törnet!"

Han försökte i den fullkomligaste vanmakt.

TRETTONDE KAPITLET.

De la Vauvenard.

Vi återfinna Ankarsparre på en soffa i ett väl upplyst rum. Hans utseende liknade en mans, som döden nyss hämsökt, och ännu droppade blod från hans bröst. Trenne personer omgäfvade honom. Den ena var en ung, skön och intagande kvinnogestalt, ett hufvud, ett lockigt och älskvärdt hufvud högre än den andra, som stod vid ena sidan om henne, och som var en äldre kvinna. Den tredje närvarande utgjordes af en tjänare, hvilken med ett ljus i handen låg på knä framför soffan, förmodligen för att desto bättre belysa den sårade ansikte för de förra.

— Hvad vill kunden i skola göra? annmärkte det äldre fruntimmer. Borde vi icke annalla det här för er far?

— Ah nej, han vet redan af det...

— Ni synes mycket tvekan, — Kanske vill ni att vi skola aflägsna oss? Ni vet att vi så gärna göra allt, hvad ni önskar. Säg blott hvad ni vill!

— Nåväl då, lämna mig en stund. Du kan ställa ljust där, Henrik. Gå tillväg icke långt ifrån mig, ifall jag skulle behöva er.

Då de aflägsnats sig, sammanknoppade flickan händerna öfver sitt bröst och lutade sig ned mot den sjuke.

Hon lyssnade — han andades icke.

— Hvilken fruktan inger mig icke detta förfärliga ögonblick! talade hon för sig själf. Min far hotade honom så förfärligt. Skulle det vara emot honom, som min far vänder hela sitt fiendtliga hämnbegär? — Min gud, hvad mitt hjärta klappar! Jag vill — men nej, jag har ej mod att försvissa mig därom! — Skulle det likväl vara han — ah, då måste min far gifva efter för sin dotters böner, för sitt enda barns smekningar! — Hvarföre skrämmar jag dock upp mig på detta sätt? Det är ej troligt att det är han — hvarföre skulle det vara han?

— Det vore ja alltför underligt, om det vore han? Ahnej, det är icke han!

Och hon nedföll på knä framför Ankarsparre samt förde ljust upp med den ena handen, under det hon närmade den andra till det hvita linnet, som blodbestänt betäckte hans bröst.

Vid denna rörelse rodnade hon bögt, och liksom af en oemotståndlig kvinnlig blygsamhet drog hon åter sin hand tillbaka.

— Det är ja en alltför besynnerlig befallning af min far, att jag skall undersöka hans bröst? Det är orätt af honom, mycket orätt; alla flickor skola hålla med mig därom. Det är högst orimligt, ja, det är det — och jag vill icke, alldeles icke! Hvarföre skall jag befatta mig med sådant — kan han icke göra det själf? Men om så skedd? tillade hon efter en stund. — Nej, han får det icke, får icke komma honom så nära!

En bloddroppe sipprade i detsamma långsamt ned från — Ankarsparres bröst.

— Om han skulle förblöda här, under mina ögon, blott därför att jag nu är en feg stackare, jag, som eljest är så modig som en rask gosse, — det skulle beröfva mig all min frid, all min glädje. Hvad betyder det också, om jag ser på hans bröst? Jag måste, jag får lof att göra det! Hvarje stund är dyrbar. — Träder han icke döden ett steg närmare med hvarje droppe, som forinner!

Och hon lyfte åter upp ljust och förde handen till bröstet. Vål rodnade nu icke hennes kinder, men i stället lystes hennes öga af ett oroligt deltagande. Med en våt svamp torkade hon lätt bort de blodlefrar, som betäckte huden; hon undersökte säret. Det var blott en rispa, ehuru tämligen djup, som gick från högsta änden af den vänstra. Hon insåg ganska väl, att någon fara ej kunde följa därpå. Men hon stannade icke vid hvad hon gjort. Hennes blick blef mera beaktad, då hon såg linnet åt sidan, så att den vänstra delen blottades. Hvilken hastig öfvergång från spejande uppmärksam granskning till plågsam öfverraskning, till förskräckelse i hennes ansikte! Med ett ögonkast hade hon sett allt, hvad hon ville. Ljust föll ur hennes hand, och endast ett till hälften kvävt anskrif öfver hennes läppar.

Det äldre fruntimmer, som väntade i rummet nästintill, skyndade in, och hon börde detta ljud.

— Min Gud, hvad är å färd — hvad har hänt?

Hon erhöi icke något svar härpå. — Ni är dödsblek! — ni är sjuka! Ni har tappat ljustaken på golvet. Hvad betyder detta? — säg, säg!

Det unga fruntimmer visade på Ankarsparre med en så melankolik, så söndersliten, så bekymrad blick, att en tår rullade ur den äldre öga.

— Jag förstår, suckade hon. Att han är död! tillade hon därefter med långsamt undragna ord.

Nu reste sig ett unga fruntimmer upp, liksom återkallad ur en förvirring af denna förmödan.

— Död, sade hon, dö! Nej, icke är han död, — men jag tror att en stor olycka svävar öfver honom, fortfor hon med uttrycket af djup smärta, han skall...

Hon tystnade.

— Är han icke död, så lät oss då rädda honom, föll den äldre beslutamt in.

— Rädda honom — ja, ja, lät oss rädda honom!

Utan besinnning sköt nu den äldre linnet tillbaka, undersökte ännu näre, hvilken med ett ljus i handen låg på knä framför soffan, förmodligen för att desto bättre belysa den sårade ansikte för de förra.

— Hvad vill kunden i skola göra? annmärkte det äldre fruntimmer. Borde vi icke annalla det här för er far?

— Ah nej, han vet redan af det...

— Ni synes mycket tvekan, — Kanske vill ni att vi skola aflägsna oss? Ni vet att vi så gärna göra allt, hvad ni önskar. Säg blott hvad ni vill!

— Nåväl då, lämna mig en stund. Du kan ställa ljust där, Henrik. Gå tillväg icke långt ifrån mig, ifall jag skulle behöva er.

Då de aflägsnats sig, sammanknoppade flickan händerna öfver sitt bröst och lutade sig ned mot den sjuke.

Hon lyssnade — han andades icke.

— Hvilken fruktan inger mig icke detta förfärliga ögonblick! talade hon för sig själf. Min far hotade honom så förfärligt. Skulle det vara emot honom, som min far vänder hela sitt fiendtliga hämnbegär? — Min gud, hvad mitt hjärta klappar! Jag vill — men nej, jag har ej mod att försvissa mig därom! — Skulle det likväl vara han — ah, då måste min far gifva efter för sin dotters böner, för sitt enda barns smekningar! — Hvarföre skrämmar jag dock upp mig på detta sätt? Det är ej troligt att det är han — hvarföre skulle det vara han?

— Det vore ja alltför underligt, om det vore han? Ahnej, det är icke han!

Och hon nedföll på knä framför Ankarsparre samt förde ljust upp med den ena handen, under det hon närmade den andra till det hvita linnet, som blodbestänt betäckte hans bröst.

Vid denna rörelse rodnade hon bögt, och liksom af en oemotståndlig kvinnlig blygsamhet drog hon åter sin hand tillbaka.

— Det är ja en alltför besynnerlig befallning af min far, att jag skall undersöka hans bröst? Det är orätt af honom, mycket orätt; alla flickor skola hålla med mig därom. Det är högst orimligt, ja, det är det — och jag vill icke, alldeles icke! Hvarföre skall jag befatta mig med sådant — kan han icke göra det själf? Men om så skedd? tillade hon efter en stund. — Nej, han får det icke, får icke komma honom så nära!

En bloddroppe sipprade i detsamma långsamt ned från — Ankarsparres bröst.

— Om han skulle förblöda här, under mina ögon, blott därför att jag nu är en feg stackare, jag, som eljest är så modig som en rask gosse, — det skulle beröfva mig all min frid, all min glädje. Hvad betyder det också, om jag ser på hans bröst? Jag måste, jag får lof att göra det! Hvarje stund är dyrbar. — Träder han icke döden ett steg närmare med hvarje droppe, som forinner!

Och hon lyfte åter upp ljust och förde handen till bröstet. Vål rodnade nu icke hennes kinder, men i stället lystes hennes öga af ett oroligt deltagande. Med en våt svamp torkade hon lätt bort de blodlefrar, som betäckte huden; hon undersökte säret. Det var blott en rispa, ehuru tämligen djup, som gick från högsta änden af den vänstra. Hon insåg ganska väl, att någon fara ej kunde följa därpå. Men hon stannade icke vid hvad hon gjort. Hennes blick blef mera beaktad, då hon såg linnet åt sidan, så att den vänstra delen blottades. Hvilken hastig öfvergång från spejande uppmärksam granskning till plågsam öfverraskning, till förskräckelse i hennes ansikte! Med ett ögonkast hade hon sett allt, hvad hon ville. Ljust föll ur hennes hand, och endast ett till hälften kvävt anskrif öfver hennes läppar.

Det äldre fruntimmer, som väntade i rummet nästintill, skyndade in, och hon börde detta ljud.

— Min Gud, hvad är å färd — hvad har hänt?

Hon erhöi icke något svar härpå. — Ni är dödsblek! — ni är sjuka! Ni har tappat ljustaken på golvet. Hvad betyder detta? — säg, säg!

Det unga fruntimmer visade på Ankarsparre med en så melankolik, så söndersliten, så bekymrad blick, att en tår rullade ur den äldre öga.

— Jag förstår, suckade hon. Att han är död! tillade hon därefter med långsamt undragna ord.

Nu reste sig ett unga fruntimmer upp, liksom återkallad ur en förvirring af denna förmödan.

— Död, sade hon, dö! Nej, icke är han död, — men jag tror att en stor olycka svävar öfver honom, fortfor hon med uttrycket af djup smärta, han skall...

Hon tystnade.

— Är han icke död, så lät oss då rädda honom, föll den äldre beslutamt in.

— Rädda honom — ja, ja, lät oss rädda honom!

Utan besinnning sköt nu den äldre linnet tillbaka, undersökte ännu näre, hvilken med ett ljus i handen låg på knä framför soffan, förmodligen för att desto bättre belysa den sårade ansikte för de förra.

— Hvad vill kunden i skola göra? annmärkte det äldre fruntimmer. Borde vi icke annalla det här för er far?

— Ah nej, han vet redan af det...

— Ni synes mycket tvekan, — Kanske vill ni att vi skola aflägsna oss? Ni vet att vi så gärna göra allt, hvad ni önskar. Säg blott hvad ni vill!

— Nåväl då, lämna mig en stund. Du kan ställa ljust där, Henrik. Gå tillväg icke långt ifrån mig, ifall jag skulle behöva er.

Då de aflägsnats sig, sammanknoppade flickan händerna öfver sitt bröst och lutade sig ned mot den sjuke.

Hon lyssnade — han andades icke.

— Hvilken fruktan inger mig icke detta förfärliga ögonblick! talade hon för sig själf. Min far hotade honom så förfärligt. Skulle det vara emot honom, som min far vänder hela sitt fiendtliga hämnbegär? — Min gud, hvad mitt hjärta klappar! Jag vill — men nej, jag har ej mod att försvissa mig därom! — Skulle det likväl vara han — ah, då måste min far gifva efter för sin dotters böner, för sitt enda barns smekningar! — Hvarföre skrämmar jag dock upp mig på detta sätt? Det är ej troligt att det är han — hvarföre skulle det vara han?

En bloddroppe sipprade i detsamma långsamt ned från — Ankarsparres bröst.

— Om han skulle förblöda här, under mina ögon, blott därför att jag nu är en feg stackare, jag, som eljest är så modig som en rask gosse, — det skulle beröfva mig all min frid, all min glädje. Hvad betyder det också, om jag ser på hans bröst? Jag måste, jag får lof att göra det! Hvarje stund är dyrbar. — Träder han icke döden ett steg närmare med hvarje droppe, som forinner!

Och hon lyfte åter upp ljust och förde handen till bröstet. Vål rodnade nu icke hennes kinder, men i stället lystes hennes öga af ett oroligt deltagande. Med en våt svamp torkade hon lätt bort de blodlefrar, som betäckte huden; hon undersökte säret. Det var blott en rispa, ehuru tämligen djup, som gick från högsta änden af den vänstra. Hon insåg ganska väl, att någon fara ej kunde följa därpå. Men hon stannade icke vid hvad hon gjort. Hennes blick blef mera beaktad, då hon såg linnet åt sidan, så att den vänstra delen blottades. Hvilken hastig öfvergång från spejande uppmärksam granskning till plågsam öfverraskning, till förskräckelse i hennes ansikte! Med ett ögonkast hade hon sett allt, hvad hon ville. Ljust föll ur hennes hand, och endast ett till hälften kvävt anskrif öfver hennes läppar.

Det äldre fruntimmer, som väntade i rummet nästintill, skyndade in, och hon börde detta ljud.

— Min Gud, hvad är å färd — hvad har hänt?

Hon erhöi icke något svar härpå. — Ni är dödsblek! — ni är sjuka! Ni har tappat ljustaken på golvet. Hvad betyder detta? — säg, säg!

Det unga fruntimmer visade på Ankarsparre med en så melankolik, så söndersliten, så bekymrad blick, att en tår rullade ur den äldre öga.

— Jag förstår, suckade hon. Att han är död! tillade hon därefter med långsamt undragna ord.

Nu reste sig ett unga fruntimmer upp, liksom återkallad ur en förvirring af denna förmödan.

— Död, sade hon, dö! Nej, icke är han död, — men jag tror att en stor olycka svävar öfver honom, fortfor hon med uttrycket af djup smärta, han skall...

Hon tystnade.

— Är han icke död, så lät oss då rädda honom, föll den äldre beslutamt in.

— Rädda honom — ja, ja, lät oss rädda honom!

Utan besinnning sköt nu den äldre linnet tillbaka, undersökte ännu näre, hvilken med ett ljus i handen låg på knä framför soffan, förmodligen för att desto bättre belysa den sårade ansikte för de förra.

— Hvad vill kunden i skola göra? annmärkte det äldre fruntimmer. Borde vi icke annalla det här för er far?

— Ah nej, han vet redan af det...

— Ni synes mycket tvekan, — Kanske vill ni att vi skola aflägsna oss? Ni vet att vi så gärna göra allt, hvad ni önskar. Säg blott hvad ni vill!

— Nåväl då, lämna mig en stund. Du kan ställa ljust där, Henrik. Gå tillväg icke långt ifrån mig, ifall jag skulle behöva er.

Då de aflägsnats sig, sammanknoppade flickan händerna öfver sitt bröst och lutade sig ned mot den sjuke.

Hon lyssnade — han andades icke.

— Hvilken fruktan inger mig icke detta förfärliga ögonblick! talade hon för sig själf. Min far hotade honom så förfärligt. Skulle det vara emot honom, som min far vänder hela sitt fiendtliga hämnbegär? — Min gud, hvad mitt hjärta klappar! Jag vill — men nej, jag har ej mod att försvissa mig därom! — Skulle det likväl vara han — ah, då måste min far gifva efter för sin dotters böner, för sitt enda barns smekningar! — Hvarföre skrämmar jag dock upp mig på detta sätt? Det är ej troligt att det är han — hvarföre skulle det vara han?

— Det vore ja alltför underligt, om det vore han? Ahnej, det är icke han!

Och hon nedföll på knä framför Ankarsparre samt förde ljust upp med den ena handen, under det hon närmade den andra till det hvita linnet, som blodbestänt betäckte hans bröst.

Vid denna rörelse rodnade hon bögt, och liksom af en oemotståndlig kvinnlig blygsamhet drog hon åter sin hand tillbaka.

— Det är ja en alltför besynnerlig befallning af min far, att jag skall undersöka hans bröst? Det är orätt af honom, mycket orätt; alla flickor skola hålla med mig därom. Det är högst orimligt, ja, det är det — och jag vill icke, alldeles icke! Hvarföre skall jag befatta mig med sådant — kan han icke göra det själf? Men om så skedd? tillade hon efter en stund. — Nej, han får det icke, får icke komma honom så nära!

En bloddroppe sipprade i detsamma långsamt ned från — Ankarsparres bröst.

— Om han skulle förblöda här, under mina ögon, blott därför att jag nu är en feg stackare, jag, som eljest är så modig som en rask gosse, — det skulle beröfva mig all min frid, all min glädje. Hvad betyder det också, om jag ser på hans bröst? Jag måste, jag får lof att göra det! Hvarje stund är dyrbar. — Träder han icke döden ett steg närmare med hvarje droppe, som forinner!

Och hon lyfte åter upp ljust och förde handen till bröstet. Vål rodnade nu icke hennes kinder, men i stället lystes hennes öga af ett oroligt deltagande. Med en våt svamp torkade hon lätt bort de blodlefrar, som betäckte huden; hon undersökte säret. Det var blott en rispa, ehuru tämligen djup, som gick från högsta änden af den vänstra. Hon insåg ganska väl, att någon fara ej kunde följa därpå. Men hon stannade icke vid hvad hon gjort. Hennes blick blef mera beaktad, då hon såg linnet åt sidan, så att den vänstra delen blottades. Hvilken hastig öfvergång från spejande uppmärksam granskning till plågsam öfverraskning, till förskräckelse i hennes ansikte! Med ett ögonkast hade hon sett allt, hvad hon ville. Ljust föll ur hennes hand, och endast ett till hälften kvävt anskrif öfver hennes läppar.

Det äldre fruntimmer, som väntade i rummet nästintill, skyndade in, och hon börde detta ljud.

— Min Gud, hvad är å färd — hvad har hänt?

Hon erhöi icke något svar härpå. — Ni är dödsblek! — ni är sjuka! Ni har tappat ljustaken på golvet. Hvad betyder detta? — säg, säg!

Det unga fruntimmer visade på Ankarsparre med en så melankolik, så söndersliten, så bekymrad blick, att en tår rullade ur den äldre öga.

— Jag förstår, suckade hon. Att han är död! tillade hon därefter med långsamt undragna ord.

Nu reste sig ett unga fruntimmer upp, liksom återkallad ur en förvirring af denna förmödan.

— Död, sade hon, dö! Nej, icke är han död, — men jag tror att en stor olycka svävar öfver honom, fortfor hon med uttrycket af djup smärta, han skall...

Hon tystnade.

— Är han icke död, så lät oss då rädda honom, föll den äldre beslutamt in.

— Rädda honom — ja, ja, lät oss rädda honom!

Utan besinnning sköt nu den äldre linnet tillbaka, undersökte ännu näre, hvilken med ett ljus i handen låg på knä framför soffan, förmodligen för att desto bättre belysa den sårade ansikte för de förra.

— Hvad vill kunden i skola göra? annmärkte det äldre fruntimmer. Borde vi icke annalla det här för er far?

— Ah nej, han vet redan af det...

— Ni synes mycket tvekan, — Kanske vill ni att vi skola aflägsna oss? Ni vet att vi så gärna göra allt, hvad ni önskar. Säg blott hvad ni vill!

— Nåväl då, lämna mig en stund. Du kan ställa ljust där, Henrik. Gå tillväg icke långt ifrån mig, ifall jag skulle behöva er.

Då de aflägsnats sig, sammanknoppade flickan händerna öfver sitt bröst och lutade sig ned mot den sjuke.

Hon lyssnade — han andades icke.

— Hvilken fruktan inger mig icke detta förfärliga ögonblick! talade hon för sig själf. Min far hotade honom så förfärligt. Skulle det vara emot honom, som min far vänder hela sitt fiendtliga hämnbegär? — Min gud, hvad mitt hjärta klappar! Jag vill — men nej, jag har ej mod att försvissa mig därom! — Skulle det likväl vara han — ah, då måste min far gifva efter för sin dotters böner, för sitt enda barns smekningar! — Hvarföre skrämmar jag